

Ólavsøkan – ein hugnaligur samanvavstur

Oddagrein

Ólavsøkan er tjóðarhátið okkara. Tað varð víst á í oddagreininum í gjár. Men ólavsøkan er so nógv annað. Hetta er jú eisini stevnan, sum vísir, hvar vit flóta. Mentunnarliga, ítróttarliga, kristiliga, í matgerð o.s.f. Ja, ólavsøkan er ein góður stigi, sum matar hjartasláttin í føroysku tjóðini.

Tilboðini eru bara so nógv í skránni, at sjálv tann sum lættur á fótum rennur frá tí eina til tað annað tiltakið, klárar ikki meiri enn ein lítlan part. Tað er kanska í so nógv á skránni, vil onkur halda. Men hetta sigur okkum eisini nakað, hvussu gott hugflog, vit hava at finna uppá.

Til tann seriosa partin hoyrir avgjørt tann afturvendandi framsýningin hjá Listafelag Føroya. Hon vísir okkum á hvørjum stigi føroysk list er, og um nakrir nýggir spírar eru at hóma. Ella um teir gomlu bara liggja og tøva í tí sama. Ólavsøkuframsýningin er vanliga góð og er eitt listarligt tiltak, vit kunnu vera errin av.

Teir gomlu dugdu at halda sær at gaman. Tættirnir eru eitt gott dømi. Og føroyingar duga framvegis at skemta. Tað plagar ólavsøkukabarettin at siga nakað um. Somuleiðis sigur hon kanska, um nokur nýggj talent eru at hóma. Tíðin at gera kabarettina er stutt. Tey, sum varða av leiklistini her á landi, kundu kanska borið so í bandi, at kabarettgreinin varð tikin í størri álvara, so líka nógv orka varð logd í hesar fyrireikingarnar sum í aðrar leikir. - Í øllum førum dregur hon fleiri fólk til. Men alt ov ofta er sumt «ov bíligt».

Rock-konsertin, sum vanliga byrjar «til føroyska tíð» - langt eftir ásetta tíð - er eisini eitt gott høvi at máta á stiganum, hvar vit liggja tónlistarliga. Hart. Innligt. Larmandi. Undirhaldandi. Eggjandi. Konsertin, sum dregur túsundtals ung til sín. Men sum mentapávarnir ikki gáa nógv um.

Somuleiðis er høvi at hoyra góðar kvøðarar, kristiligan sang. Havnar Horn-orkestar, Frelsunnarherin og onkur fær høvi at royna síni oratorisku evni á fólkafundum ella kristiligum fundum. Onnur fáa høvi at royna síni kynstur at hita pylsur, høsnaungar, chips, poppkorn, blæsa ballónir, candyfloss o.s.f. Og so fáa havnarfólk sjálvandi høvi at vísa, hvussu gestablið tey eru. Ein sjarmerandi samanvavstur, sum vísir, hvussu fjølbroytt ein tjóð er. Bæði á ein og annan hátt. Ólavsøkan sigur, hvussu rákið er og hvussu stóðið er. Men gott er, at ólavsøkan bara er einaferð um árið. Hugnið tykkum!

Sosialurinn

Minningarorð um Hildu Bolstad, Sandvík

f. 01.08.-27 d. 09.07.-99

Í apríl mánaði -99 las eg eina samrøðu við eina krabbameinssjúka kvinnu í donskum vikublaði. Hon visti, at deyðin var nær, men var á ongan hátt ill um hetta. «Eg kann hugsa um líðingina, eg kann hugsa um móðina, men eg eri ikki bangin fyri deyðanum». «Fægstu fólk sleppa undan at fírhalda seg til deyðan, og hevur tú ongar hugsanir um deyðan, snýtir tú teg sjálvan við at vera ófyririkaður, tá ið hann kemur».

Hesi orðini kundi Hilda havt sagt, men Hilda var ikki tann, sum brúkti stór orð og ongantíð um seg sjálva.

Ta seinastu tíðina meðan Hilda var sjúk, og aftaná at hon var deyð, tosaðu vit dagliga um hennara ósjálvsøkni, um hvussu væl hon góðtók tað, sum ikki slapt undan, og at hon allatíðina fyrst og fremst hugsaði um hini. Sum Irena segði, tá ið vit tosaðu saman, aftaná at Hilda var farin: «Mamman gjørdi tað so lætt fyri okkum øllum, tí hon var so avklárað sjálva». Júst hetta var tað, sum eyðkendi Hildu alt hennara lív. Hon var avklárað við sitt lív og við allar tær hendingar, henni vóru fyri í lívinum. Hon og Jens høvdu nógvan mótgang mangan, men tey vóru sum ein fyrmynd fyri øðrum, bukkadu ongantíð undir fyri ágangi. Men livdu sitt stillføra dagliga lív uttan stórvegis hóvasták, men altíð við umtanka fyri øðrum.

Tey orð okkum renna í huga, tá ið vit hugsa um

Hildu eru trúfesti, hjálpssemi og lívsgleði. Hetta ótrúliga trúfesti móti øllum, fyrst og fremst sínum næstringum, men eisini hinum bygdarfólkunum. Fyri okkara familju hevur hon verið ein hjálpar og styrki, sum ikki kann metast saman við annað, vit hava verið úti fyri.

Tá ið Hilda varð sjeiti, vóru vit í føðingardegi, og sum so mangan verður tik-ið til, segði onkur skemtandi við Hildu: - Vit siggjast aftur, tá ið tú verður áttati. Flestu flentu, men Hilda svaraði ógvuliga álvarsom sum ein staðfesting. - So leingi livi eg ikki.

Vit vistu øll í bygðini at heilsan var farin at bila ta seinastu tíðina, men vit vistu ikki, at Hilda var so álvarsliga sjúk, at hon hevði so stutta tíð eftir, men kanska hevur hon havt eina hóming av hesum sjálva.

Eg minnst eisini orðini, Jensina bar mammu síni á sjeiti ára degnum, har hon millum annað tosaði um, hvussu Hilda kundi flenna. Um lívsgleðina, sum ávirkaði øll, sum vóru um hana. Og eisini hetta var millum tað seinasta, vit hoyrdu til hennara. Teir seinastu dagarnar, hon livdi, megnaði hon enn at flenna at ymskum, sum fyrirfórst rundan um hana. Aftur eitt dømi um, at hon dugdi at seta sitt eigna til síðis og fáa hini at gloyma tað ringa.

Kalt er nú niðri á Garði, har vit sum óvitar runnu hús úr húsi og vórðu væl móttikin allastaðni: Hjá okkum, Mary, Hildu, Stinu-omm-

uni....Sum góðir grannar varð livað saman í sátt og semju, og tað er tungt fyri okkum yngri at siggja fleiri hús tóm og onnur, har bara ein býr, men soleiðis er lívið. Deyðanum slepst ikki undan, men tungt er hjá teimum, sum sita eftir, men minnini eiga vit so enn.

Okkara tankar eru hjá tykkum, sum mist hava: Jens, Sólvá, Jensinu, Sig-

run, Irenu og ommubørnunum.

Við hesum orðunum vilja vit lýsa frið yvir minninum um Hildu.

Rannveig og Gudrid

THEODOR DAHL

ættaður úr Funningi,
búsetandi í Havn

andaðist á Landssjúkrahúsinum mánadagin 26. juli, 78 ára gamal.

Kistan fer úr Landssjúkrahúskapellinum hósdagin kl. 18.

Jarðarferðin verður úr Vesturkirkjuni fríggjadagin kl. 13. Sungið verður úr sálma-bókini.

Vilborg og Anna

Tey, ið vilja minnst Theodor, kunnu lata eina peningagávu til Eiðis kirkju.

TØKK

Hjartaliga takka vit tykkum øllum, sum sýndu okkum samkenslu, tá mín elskaða kona, mamma, ver-mamma og omma okkara

HELMJA JOENSEN

Fuglafirði

so bráðliga andaðist og varð jarðað. Tøkk fyri blómur, kransar, telefonuppringingar og peningagávur. Tøkk til Bernhardinu fyri góð og troystarrík orð í heiminum, og Gordon í kirkjuni. Eina hjartans tøkk til Peter O. K. Olufson prest, og eina hjartans tøkk til heimahjálpara og heimasjúkrasystamar, sum hava verið um hana øll árin, hon var sjúk. Tøkk til sangarar, kirkjutænarar og annars til tykkum øll, sum á ein og annan hátt hjálptu til við jarðarferðini og tykkum øll, sum fylgdu henni til hennara seinasta hvíldarstað.

Hjartans tøkk øll somul, Harrin løni tykkum.

Hjalmar, Herman, Ovi, Annika og Sigbjørg við familju